

חיבוק לאח נבגד

מאת משה פייגלין

מקור ראשון - 07/04/08

כמעט שלא דיבר על עצמו. לאורך כל השיחה הוא דיבר על ישראל, על היהודים, עלי. על עצמו כמעט שלא דיבר.

התחבבנו. "אסור לך להיכנס לאנגליה, הא?", צחק יהונתן קודם שהתיישבנו. היו אלה המילים הראשונות שאמר כשנפגשנו ביום שלישי שעבר. תמיד מפתיע אותי מחדש עד כמה האיש הזה, שנבגד על ידו ונקבר חי בכלא הפדרלי לפני 24 שנים, מעודכן בכל פרט. עד כמה הוא צלול וחד כתער.

בשעות לקראת הפגישה עמו אני מרגיש לחוץ. מין רגש אשמה קולקטיבי שאופף אותך קודם לפגישה עם השבוי הנבגד. כנראה הוא חש בכך והקל בחיוכו על התחושה הכבדה.

יהונתן פתח בניחות מפורט של הנעשה בארץ. מתוך השעתיים שהוקצו לנו, ניצל יהונתן 90% מהזמן בכדי לדבר על בעיות הכלל. הוא מיעט לדבר על עצמו, ודווקא בשל כך היו למעט המילים האישיות שנידב עוצמה בלתי רגילה. כשהזכיר את שמו של ישראל מימון – מזכיר הממשלה לשעבר והאחראי התורן על העלמת עניינו של יהונתן מן הציבור בישראל - קשה היה לו לשלוט ברגשותיו. אבל הוא הצליח. שמם של אישים נוספים, כאהוד ברק שהיה ראש אמ"ן באותם ימים, עולה מעת לעת במהלך השיחה, והם "זוכים" לתגובה דומה. "הם בגדו בי לפני 24 שנים, והם 'אונסים אותי עכשיו בתוך הכלא'".

התגובה להחלטת מבקר המדינה מיכה לינדנשטראוס להתחיל סוף סוף בחקירת מחזל הפקרתו המתמשכת של הסוכן הישראלי היתה צפויה. יותר מדי בכירים מעורבים בפרשת פולארד ומבקשים לקוברו עימה. זה לא רק שר הביטחון ברק. זה לא רק השר רפי איתן, וגם לא רק שופט בית המשפט העליון אליקים רובינשטיין, שהיה אז ציר ישראל בווינגטון, ונושא באחריות הישירה להשלכתו של יהונתן הישר אל הסוכנים הפדרליים שהמתינו מחוץ לשערים. לא בכדי מסרבת ישראל לבקש באופן רשמי את שחרורו של יהונתן, ובאותה עת מוכרת לציבור את השקר המתועב כאילו "מאמצים בלתי נלאים נעשים כל העת מאחורי הקלעים לשחררו". 112 חברי כנסת חתמו על עצומה למען שיחרורו של יהונתן, אך ראשי ממשלה כשרון וכאולמרט מקפידים 'לשכוח' להעבירה לידי נשיאי ארה"ב.

היה צפוי שבתגובה לפתיחת החקירה המביכה של לינדנשטראוס, יפתח מסע להכפשת שמו של המבקר. "החקירה הפופוליסטית הזו מחבלת במאמצים לשיחרורו של פולארד", מסבירים חוגים "ביטחוניים" המקורבים למשרד רה"מ. במקביל למתקפה על המבקר באה מתקפה מתואמת על יהונתן עצמו. אם נכפיש את יהונתן ואשתו, אם נציגם כצמד טרדנים ורודפי בצע שקיבלו דירות יוקרה וסכומי עתק - עניין הציבור בגורלם ידעך. וכך קיבלנו את מסכת השקרים שפורסמו בידיעות אחרונות.

אסתר פולארד אינה חיה בדירת יוקרה. שנים רבות שכרה אסתר חדרון מצחין במוטל מפוקפק ב'באטנר' צפון קרוליינה, במרחק קצר מכלאו של בעלה. זה המקסימום שהשיגה ידה. כשהבינה אסתר כי הסיבה להמשך שביו של בעלה טמונה בארץ ולא בארה"ב, העתיקה אסתר את מקום מושבה לישראל – אך לא לדירת יוקרה ירושלמית אלא לחדרון קטן שפינתה עבורה בדירתה פנסיונרית טובת לב.

אם היית מתקרב יותר לניצחון בפריימריס", עבר פתאום יהונתן לדבר עלי, "הם פשוט היו הורגים אותך. שבועיים" לפני שנרצח ביקר אותי גאנדי, ואני הזהרתי אותו שזה מה שיקרה לו... הם עשו את זה לאחד מהמחנה שלהם, אתה חושב שיש להם בעיה לעשות את זה לך?". זו לא הפעם הראשונה שאנשים מזהירים אותי מן האפשרות הזו, אך כשהדברים באים מפיו של יהונתן פולארד יש להם משקל אחר.

כיצד מצליחה ישראל לגרום לאמריקנים להמשיך להחזיק בבלא? שאלתי את יהונתן, הרי ראש הסי-אי-איי עצמו " כבר אמר שצריך היה לשחרר מזמן. " הם פשוט מקפידים שלא לתת לאמריקנים את הסיבה המינימלית כדי להתחיל באופן רשמי בתהליך", ענה פולארד. בעניינים הללו אין מתנות חנם. בניגוד למה שישראל מספרת לאזרחיה, מובהר לאמריקנים בכל ערוץ אפשרי כי אין לישראל עניין באיש שהציל אותה מן האטימות האמריקנית והביא לידיעתה מידע חיוני להמשך קיומה. אין ספור מרגלים אמריקנים נתפסו בישראל. אחד מהם אף שימש כחבר בוועדת החוץ והביטחון. רמז קל מצד ישראל היה מספיק כדי להביא לשחרורו המהיר של פולארד. יש לישראל דרכים רבות להביא לשחרורו. המייד של יהונתן פולארד, אך היא פשוט מבקשת את מותו בכלא

רק לקראת סוף הביקור פותח יהונתן את סגור ליבו. הוא מספר על הסביבה העויינת בכלא, על כך שרוב שעות היממה הוא מעדיף להישאר בתאו כשאתמים תחובים באוזניו, על כך שלמרות המחלה הקשה שממנה הוא סובל קיבל רק לאחרונה אישור לישון במיטה התחתונה במקום לטפס לעליונה. "על פי מצבי החוקי, אני אמור לשבת בכלא 45 שנה", אומר יהונתן. "כלומר, אני אמור לצאת מכאן בגיל 75. הם לא יתנו לזה לקרות", הוא מוסיף במרירות

ברגע מסוים השערים האלה ייפתחו ואתה פשוט תצא לחופשי", אני מנסה לעודדו, "הרגע הזה קרוב יותר ממה שאתה " חושב

*

יהונתן הוא המראה המזכירה לנו מי אנחנו, מראה שמדינת ישראל מנסה לנתן

כשהתפוצצה פרשיית פולארד הייתי קצין צעיר. כבר אז הטרידה אותי העובדה שיהונתן נזרק מן השגרירות, בעוד שעל מפעילו, קצין חיל האוויר אביאם סלע, שמצא אף הוא מקלט בשגרירות – התעקשה ישראל לגונן. למרות הלחץ האמריקני להסגרתו, סלע הוחזר בשלום ארצה. מתברר שישראל אינה מדינת היהודים אלא מדינת הישראלים, אמרתי אז לעצמי

פולארד הוא היהודי שהציל את הישראלי מהאטימות האמריקנית. הוא לא הציל אותנו כי אנחנו ישראלים, הוא הציל אותנו כי אנחנו אחיו היהודים. פרשיית פולארד אוכפת על ישראל את זהותה היהודית. המנהיגות הישראלית מעדיפה לראות את הזהות הזו מתה בכלא 'באטנר

See Also:

English Text: A Hug for a Betrayed Brother

<http://www.jonathanpollard.org/2008/040408a.htm>

Video: Channel 2 News Interview with Moshe Feiglin following Pollard Visit

<http://www.jonathanpollard.org/video.htm>

See video #38 at bottom.